

Arrest

nr. 346 407 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X. VAN BELLEGHEM *loco* advocaat K. BLOMME.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, werd op 26 mei 2013 vanuit België gedeporteerd naar Servië omwille van illegaal verblijf op het Belgische grondgebied. De verzoekende partij keerde niet veel later terug naar België.

Op 10 maart 2026 werd de verzoekende partij door de politie aangehouden tijdens een politiecontrole wegens illegaal verblijf op het Belgische grondgebied.

Op 13 maart 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 april 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Servische nationaliteit, bent Rom en bent afkomstig uit Belgrado (Servië). Toen u zo'n tien jaar oud was, rond 2001, leende uw vader geld van M. en N., twee leden van de Servische maffia van Luka Bojovic. Omdat hij zijn lening en de interesten niet kon terugbetalen, verkocht uw vader het huis en de bakkerij. Dat geld volstond echter niet. M. en N. kwamen verschillende keren naar jullie huis om het geld te vragen. Eind 2009 werd uw vader vermoord door M. en N. De politie wilde geen onderzoek starten. Omwille van de problemen van uw vader verliet u Servië. U verbleef in België en Frankrijk. Kort na de moord op uw vader kwamen uw broer, zijn vrouw en kinderen en uw zus om het leven in een auto-ongeval. Op 26 mei 2013 werd u vanuit België gedeporteerd naar Servië omwille van illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied. U keerde niet veel later terug naar België. Via een vriend in Servië vernam u dat de maffia u sinds vier jaar zoeken omdat ze willen dat u de schulden van uw vader terugbetaalt. Vier à vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud werd u tweemaal opgebeld door onbekende leden van de maffia. Ze eisten dat u de schulden van uw vader zou terugbetalen, anders zouden ze u iets aandoen. In de loop der jaren veranderde u enkele keren uw identiteit uit vrees voor uw vaders en ook uw belagers. U heette onder meer M.S., M.I. en nu M.M. Op 10 maart 2026 werd u tijdens een politiecontrole aangehouden wegens illegaal verblijf op het Belgisch grondgebied. U werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op uw uitwijzing. Daar diende u op 13 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een eventuele terugkeer naar Servië vreest u de maffia aan wie uw vader geld verschuldigd was. U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Aan uw beweerde vrees voor uw vaders schuldeisers kan er immers niet het minste geloof worden gehecht en dit om de volgende redenen.

Ten eerste toonde u niet aan dat uw vader daadwerkelijk schulden heeft gemaakt. U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw vaders schulden. Op de DVZ zei u dat uw vader schulden had gemaakt om zijn bakkerij te betalen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS zei u echter dat jullie al een bakkerij hadden toen uw vader schulden begon te maken omdat hij gokte waardoor hij zijn bakkerij moest verkopen (CGVS, p. 9-10). Deze verklaringen zijn niet coherent. Doordat de aanleiding van de schulden niet geloofwaardig is, komt ook de geloofwaardigheid zelf van de schulden op de helling te staan. De geloofwaardigheid van zijn schulden komt zelfs nog verder op de helling te staan door uw gebrekkige en zelfs ontbrekende kennis over de schulden van uw vader. Hoewel u al meer dan vijftien jaar een vrees zou koesteren omwille van deze schulden wist u niet hoeveel geld uw vader van de maffia had geleend en hoeveel de interesten bedragen (CGVS, p. 10). Doordat u niet aangetoond heeft dat uw vader schulden heeft gemaakt, komt ook de geloofwaardigheid van de gevolgen ervan, met name zijn problemen om de schulden af te betalen met zijn dood tot gevolg en uw hierdoor veroorzaakte problemen met de maffia, op de helling te staan.

Ten tweede toonde u de doodsoorzaak van uw vader, met name moord, niet aan:

- *Tijdens uw interview met de DVZ sprak u alleen over dreig telefoons. U verklaarde nergens dat uw vader, wiens dood u wel kon vermelden, vermoord zou zijn door de maffia (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 9 en 13). Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw onderhoud met het CGVS dat u tijdens uw korte interview alle essentiële elementen had kunnen weergeven waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende en dat u de tolk goed had begrepen (CGVS, p. 3). Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij vanaf de aanvang van zijn procedure coherente en consistente verklaringen aflegt over zijn terugkeervrees.*
- *U legde geen enkel bewijs neer ter staving van de bedreigingen aan het adres van uw vader en zijn daaropvolgende moord door de maffia (net zomin als van de bedreigingen die u zelf zou hebben gekregen). Nochtans kan in alle redelijkheid worden verwacht dat op zijn minst de dood van/de moord op*

uw vader te bewijzen moet zijn, zeker omdat uw broer een advocaat zou hebben aangesteld (CGVS, p. 13).

- Tijdens uw onderhoud met het CGVS verklaarde u eerst dat uw vader overleed in 2010 en daarna, nadat u gezegd had dat uw broer, die in 2009 stierf, na uw vader is overleden, twee maanden voor de start van 2010 (CGVS, p. 6, p. 11-12). Deze verklaringen zijn niet coherent. Bovendien stroken beide verklaringen niet met de informatie in een Belgisch administratief rapport van 18 februari 2011 dat werd aangemaakt toen u gecontroleerd werd wegens illegaal verblijf en waarin u verklaarde dat uw moeder overleden was, maar geenszins dat uw vader al overleden was (zie administratief verslag vreemdelingencontrole).

- Ofschoon uw broer u op de hoogte bracht van de dood van uw vader – u vertelde dat, toen uw vader uit de auto stapte, hij vermoord werd en dat uw broer zijn lijk heeft gevonden –, wist u niet eens waar hij werd vermoord (CGVS, p. 11-12). Een dergelijke onwetendheid is totaal onaannemelijk.

- Aanvankelijk situeerde u het moment waarop uw tante u ten gevolge van uw problemen in Servië kwam ophalen in 2008 of 2009 nadat uw broer overleden was (CGVS, p. 9-10). Even later situeerde u uw vertrek uit Servië tussen het overlijden van uw vader en dat van uw broer (CGVS, p. 12). Gelet op het voorgaande, maakt u de oorzaak van uw vaders dood, met name moord, niet aannemelijk. Ten derde kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw eigen problemen ten gevolge van uw vaders schulden:

a) Doordat er aan de context van uw vaders dood geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat zijn belagers zich hierdoor op u zouden gericht hebben.

b) Uw verzoek om internationale bescherming is extreem laattijdig. U verzocht slechts op 13 maart 2026, nauw opsluiting in een gesloten centrum, voor het eerst om internationale bescherming hoewel u reeds sinds 2008 of 2009 in België/Frankrijk aankwam omwille van uw vermeende problemen in Servië (CGVS, p. 8). U ontving bovendien reeds op 18 februari 2011 een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten zonder dat u dus stappen ondernam om internationale bescherming aan te vragen. U deed dit evenmin naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2013 en uw daaropvolgende gedwongen repatriëring naar Servië op 26 mei 2013. U weet zogenaamd al vier jaar dat de maffia in Servië naar u op zoek is en ook na het ontvangen van twee vermeende dreig telefoontjes wachtte u nog vier à vijf maanden, tot na uw recente opsluiting, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 12-14). Uw uitleg voor uw laattijdig verzoek, met name dat u bang was omdat de maffia waarmee u problemen zou hebben overal gekend is (CGVS, p. 14), is uiteraard niet afdoende reden. Een asielpprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non in casu. Uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming geeft bijgevolg allerminst blijk van een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming en ondermijnt dus op zich aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen.

c) U geeft geen zicht op uw werkelijke reisbewegingen van en naar Servië en uw verblijf aldaar sinds 2008/2009:

- U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw terugkeer naar Servië sinds 2008/2009. Op de DVZ verklaarde u dat u nooit terugkeerde naar Servië behalve zo'n vier à vijf jaar geleden, dus in 2021 of 2022, voor ongeveer vijf maanden. U werkte er als mecaniciens en lasser (verklaring DVZ, vragen 10, 12 en 33). Aan het CGVS verklaarde u dat u nooit terugkeerde naar Servië behalve via gedwongen repatriëring in 2013 voor slechts vier of vijf dagen (CGVS, p. 8). U werkte ook nooit in Servië (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u louter dat u zulke dingen zei (CGVS, p. 14), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan uitklaren. Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt overigens dat u gerepatriëerd werd op 26 mei 2013 en in uw paspoort (onder uw identiteit M.I.) staat een uitreisstempel d.d. 9 december 2013, hetgeen impliceert dat u toen meer dan een half jaar in Servië zou hebben verbleven.

- In uw administratief dossier bevindt zich een op 3 april 2012 genomen kopie van uw Servisch paspoort (onder uw identiteit M.S.) uitgereikt op 9 juli 2010 in Belgrado, met een uitreisstempel d.d. 1 augustus 2010, hetgeen duidt op een verblijf in Servië na 2008/2009 en uw verklaringen afgelegd op het CGVS volgens dewelke u enkel teruggekeerd bent in het kader van uw repatriëring dus tegensprekt.

- Op het CGVS verklaarde u dat uw laatste woonplaats in Servië een huis was in het dorp Zvecka waar u woonde met uw vrouw en kinderen (CGVS, p. 5). Uw oudste kind werd geboren in 2015 (verklaring DVZ, vraag 17), waardoor u volgens deze versie van de feiten na 2015 in Zvecka moet hebben gewoond, hetgeen opnieuw uw verklaringen volgens dewelke u enkel terugkeerde in het kader van uw repatriëring weerlegt.

- U liet sinds 2011 minstens twee naamsveranderingen uitvoeren (zie administratief dossier) waarvoor u naar de gemeente en de rechtbank in Servië ging (CGVS, p. 5, 14). U stelde dat u één naamsverandering liet uitvoeren nadat u gedwongen werd gerepatriëerd naar Servië. Erop gewezen dat u uw naam nadien nogmaals liet veranderen en gevraagd wanneer u daarvoor terugkeerde naar Servië, antwoordde u enkel naast de kwestie en gaf u zelfs aan niet meer te willen praten (CGVS, p. 14). Ook hieruit kan een terugkeer naar Servië afgeleid worden. In uw administratief dossier steekt overigens een Servische identiteitskaart (onder uw huidige identiteit) uitgereikt op 24 april 2025 door de gemeente Savski Venac, hetgeen doet vermoeden dat u zich toen in Servië bevond.

- U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw huidig Servisch paspoort, hetgeen doet vermoeden dat u dit document niet wenst neer te leggen omdat er elementen in staan, zoals bijv. in- en uitreisstempels, die niet stroken met uw verklaringen. Tijdens uw interview op de DVZ stelde u dat u uw paspoort kwijtraakte in een café in België (verklaring DVZ, vraag 25). Tijdens uw onderhoud met het CGVS zei u dat u uw paspoort kwijtraakte in uw huis nadat uw zoon en andere kinderen tijdens een feestje hadden gespeeld in de kamer waar uw paspoort lag (CGVS, p. 4).

Gelet op het voorgaande, kan enkel maar geconcludeerd worden dat u geen geloofwaardig beeld wenst te geven op uw reizen naar en uw verblijf in Servië de afgelopen jaren. Hierdoor wordt opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Servië aanzienlijk ondermijnd.

d) U legde incoherente verklaringen af over uw identiteitsveranderingen, waardoor de geloofwaardigheid van de door uw vermelde reden ervan, met name uw vrees voor uw belagers, opnieuw wordt ondergraven:

- U lichtte de asielautoriteiten niet spontaan in over alle identiteiten waaronder u gekend bent. Gevraagd naar uw identiteiten maakte u geen melding van uw identiteit M.S. U vermeldde enkel uw huidige en vorige identiteit, met name M.M. en M.I. Gevraagd of u nog onder andere identiteiten gekend bent, antwoordde u negatief. Uit uw administratief dossier blijkt nochtans dat u in België in het verleden gekend was onder de naam M.S. Tevens steekt er een kopie van uw paspoort onder die identiteit in uw administratief dossier (CGVS, p. 4; zie administratief dossier).

- Uw verklaringen over uw identiteiten kloppen bovendien chronologisch niet. U verklaarde dat u 'twintig jaargeleden' M.I. heette en dat u 'veertien of vijftien jaar geleden' uw naam liet veranderen naar M.S. In uw administratief dossier steken echter uw paspoorten op naam van M.I. (uitgereikt op 22 november 2013) en M.S. (uitgereikt op 9 juli 2010). Hieruit blijkt dat u eerst M.S. heette en daarna M.I. Gelet hierop overtuigt uw verklaring dat u uw naam voor uw veiligheid naar M.S. (en later naar M.M.) liet veranderen uit angst voor de belagers van uw vader hoegenaamd niet (CGVS, p. 4-5). Overigens blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u in 2013 uw identiteit aanpaste ten gevolge van uw criminele activiteiten in België daarvoor (zie 'dossier overgemaakt aan CGVS', onderdeel 'C. Andere procedures': informatie in verband met feiten van openbare orde).

e) Uw verklaringen over de maffia die u zou viseren overtuigen niet:

- Ofschoon u M. en N., i.e. de voornamen van de twee maffialeden die uw vader en u bedreig(d)en, zou hebben opgezocht op het internet en zo te weten kwam dat ze bij de clan van Luka Bojovic horen, kende u hun achternamen niet (CGVS, p. 10-11). Dat u louter op basis van een doodgewone en zeer frequente voornaam zoals Marko informatie over zijn toebehoren tot de clan van Bojovic zou te weten komen tart alle verbeelding.

- De werkwijze van de maffia komt niet aannemelijk over. Het houdt geen steek dat de maffia rond 2010 uw vader zou vermoorden omwille van schulden om vervolgens meer dan tien jaar te wachten vooraleer op zoek te gaan naar u om deze schulden af te lossen (CGVS, p. 13).

f) Het is niet ernstig dat u na het ontvangen van twee dreigetelefoontjes, waarbij de maffia dreigde met fysiek geweld, geen klacht neerlegde bij de (Belgische) politie, ook al beweerde u dat u zo bang was dat u zich altijd aan het verstoppen was met uw kinderen. Dat uw oom u had afgeraden om een klacht neer te leggen omdat de maffia u zo zou kunnen vinden, is uiteraard geen afdoende verklaring voor uw nalaten, aangezien het nu net de bedoeling is van het indienen van een klacht om beschermd te worden tegen belagers (CGVS, p. 12-13).

g) U verklaarde tijdens uw politieverhoor op 10 maart 2026, slechts drie dagen voor uw verzoek om internationale bescherming, uitdrukkelijk dat er geen redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Servië (zie rapport administratief: séjour illégal).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees bij terugkeer naar Servië.

Ofschoon u geen vrees gelinkt aan uw etnische origine uitte, kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de beschikbare informatie (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 6 januari 2025 beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoon dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire

economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol).

De Servische overheid maakt werk van een beleid dat gericht is op de integratie van minderheden, waaronder de Roma, die een erkende nationale minderheid vormen, en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het wetgevend kader voor de bescherming van de rechten van minderheden en tegen discriminatie aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Om de integratie van de Roma in de samenleving te bevorderen, worden in Servië vanuit de overheid al vele jaren strategieën met bijhorende actieplannen uitgewerkt ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Een laatste strategie werd in februari 2022 aangenomen (Strategy for social inclusion of Roma in the Republic of Serbia 2022-2030) met de bedoeling in lijn te geraken met het EU Roma Strategic Framework for 2020-2030. Hierin staat dan ook expliciet geschreven dat er met de diversiteit in de Roma gemeenschap rekening moet worden gehouden opdat de bijzondere uitdagingen waarmee vrouwen, kinderen, LGBTI personen, jongeren en ouderen van Roma origine geconfronteerd worden, op een geëigende manier kunnen worden aangepakt.

Om de daadwerkelijke uitvoering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen met betrekking tot de Roma in de westelijke Balkan verder te ondersteunen op het lokale niveau hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Dit leidde ertoe dat de daaropvolgende jaren in diverse Servische gemeenten meerdere lokale programma's vorm kregen ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van lokale actieplannen. Servië heeft in 2019 ook de Verklaring van Poznan (Declaration of Western Balkans Partners on Roma Integration within the EU Enlargement Process) onderschreven, een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden die de verdere integratie en volledige gelijkheid van de Roma beoogt in domeinen als werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en burgerlijke stand.

Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van de strategieën en actieplannen, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië is de voorbije jaren een aanzienlijke progressie merkbaar. De meeste Roma zijn intussen in het bezit van documenten van de burgerlijke stand. Een heikel punt blijft echter de positie van Roma ontheemden uit Kosovo, in het bijzonder als het gaat om het verkrijgen van een geregistreerde verblijfsvergunning of hun toegang tot sociaal-economische basisrechten. Servië heeft zich evenwel verbonden in een regionale dialoog over duurzame oplossingen voor ontheemde personen uit Kosovo (Skopje process). Om de toegang tot de gezondheidszorg voor Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als brugfiguur functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma gemeenschap met zich meegebracht.

Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten inzake discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Ombudsdienst en de Commissaris voor de Bescherming van Gelijkheid, die mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te

beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat zij onderworpen wordt aan een daad van vervolging en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent voormelde bepalingen, alsook over het zorgvuldigheidsbeginsel. *In concreto* betoogt de verzoekende partij:

“Het standpunt van verweerder dat de verklaringen van verzoeker en de door hem ingeroepen vrees als kennelijk ongegrond dient te worden afgewezen, en dus niet dienen onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen. Het gegeven dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals aangemerkt door het KB 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker heeft geen idee over de omvang van de schulden van zijn vader. Hij heeft geen enkel aanspreekpunt (al zijn familie is overleden) en kan uiteraard moeilijk zelf gaan aankloppen bij zijn actor van vervolging om te vragen hoe veel de schuld bedraagt, wanneer zij bereid zijn om te moorden! Verzoeker heeft enkel over de dreigtelefoons gesproken omdat hij zich, zoals hem was verduidelijkt op het persoonlijk onderhoud, focuste op zijn persoonlijke vrees om vervolging. De dood van zijn vader is daar de oorzaak van, maar verzoeker dacht dat dat niet zijn vrees om vervolging uitmaakte. Verzoeker heeft echter tijdens het verloop echter deze vrees op basis van deze grond voldoende toegelicht.

Verzoeker weet niet de exacte plaats waar zijn vader vermoord was, reden waarom hij niet wist waar zijn vader vermoord is.

Gezien het totaal gebrek aan enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verweerder is de bestreden beslissing niet wetsconform genomen.

5.

Op de asielzoeker rust de last om zijn asielrelaas aannemelijk te maken, en ondersteunende bewijzen aan te brengen, doch dit kan niet tot in het oneindige doorgetrokken worden. Op een bepaald ogenblik dient uw zetel te oordelen dat de voorgelegde documenten voldoende zijn.

Anderzijds is er natuurlijk ook de onderzoeksplicht in hoofde van verweerder en in casu dient vastgesteld dat ondanks de veelheid aan informatie en stukken geen enkel onderzoek die naam waardig naar de achterliggende feiten is gebeurd.

Er zijn dus wel degelijk voldoende elementen aanwezig in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, minstens zo veel dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Verzoeker vraagt dan ook het statuut toe te kennen, zo niet dan uiterst subsidiair de zaak terug te willen sturen naar verweerder voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen.

Zo niet vraagt verzoeker dat de RW zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek ter zake zou verrichten, doch dit enkel indien het niet mogelijk is het dossier naar verweerder terug te zenden en ondanks het feit dat verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan verweerder en niet aan de RW toekomt zijn verplichtingen na te komen.

*Dat anderzijds verzoeker meent dat hun rechten geschonden zijn in de mate waarin uw zetel zou oordelen dat uw zetel geen bijkomende informatie kan opvragen, noch onderzoeken om welke reden dan ook, en anderzijds verweerder deze informatie ook niet opvroeg noch onderzocht.
Om deze redenen moet verzoeker de internationale bescherming worden toegekend.”*

Aan het verzoekschrift voegt de verzoekende partij de rechtspraak toe waaruit zij in het verzoekschrift citeert, alsook de UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling van de zaak

Het beroep van de verzoekende partij is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :*

- b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”*

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd Servië opnieuw vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110- 116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Servië, zal dus in geen

geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheid niet als veilig kan worden beschouwd.

De verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Servië daar zij door de maffia gezocht wordt. De maffia wilt dat de verzoekende partij de schulden van haar vader afbetaalt die in 2009 door M en N. vermoord werd. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door de verzoekende partij niet wordt betwist.

Wat betreft haar vluchtrelaas, wordt in de bestreden beslissing op gedetailleerde en pertinente wijze gemotiveerd dat:

- de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader daadwerkelijk schulden gemaakt heeft gelet op de tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partij over de aanleiding van de schulden aflegt, de gebrekkige kennis van de verzoekende partij over de schulden van haar vader alhoewel ze stelt dat ze al meer dan vijftien jaar een vrees koestert ten gevolge van deze schulden;
- de verzoekende partij de doodsoorzaak van haar vader, namelijk moord, niet aantoont gelet op het gegeven dat ze dit niet op de Dienst Vreemdelingenzaken verteld heeft, hiervan geen begin van bewijs bijbrengt, geen coherente verklaringen aflegt over het ogenblik dat haar vader overleden is en ook niet weet waar haar vader overleden is terwijl haar broer hem nochtans gevonden zou hebben;
- er geen geloof kan gehecht worden aan de eigen problemen van de verzoekende partij ten gevolge van de schuld van haar vader daar haar verzoek om internationale bescherming “*extreem*” laattijdig werd ingediend, de verzoekende partij geen zicht biedt op haar werkelijke reisbewegingen van en naar Servië en haar verblijf aldaar sinds 2008/2009, ze incoherente verklaringen aflegt over haar identiteitsveranderingen en haar verklaringen dat de maffia haar viseert niet overtuigen;
- verzoekende partij op 10 maart 2026 uitdrukkelijk verklaard heeft dat er geen redenen zijn waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Servië.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde pertinente vaststellingen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch brengt zij geen enkel valabel argument aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt nochtans aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. In een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft de verzoekende partij steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen en evenmin zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Waar de verzoekende partij betoogt dat ze geen weet heeft van het bedrag van de schuld en dit moeilijk aan de actor van vervolging kan vragen, dat ze niet weet waar haar vader overleden is en dat ze de dreigtelefoons aangehaald heeft om haar persoonlijke vrees te duiden, gaat ze hiermee volstrekt voorbij aan het geheel der concrete en genuanceerde motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven.

Los van de geloofwaardigheid van het aangehaalde probleem met de maffia, staat het vast dat de verzoekende partij nooit geprobeerd heeft om eender welke manier haar situatie aan te klagen in haar thuisland. Indien de verzoekende partij problemen ondervindt met de maffia zou redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich dient te wenden tot de autoriteiten in haar thuisland. Voordat internationale bescherming kan worden verleend, dient aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. *In casu* staat het vast dat de verzoekende partij in haar herkomstland nooit naar de autoriteiten is gestapt om haar vermeende problemen aan te kaarten. Met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en haar uiteenzetting in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar bescherming te bieden tegen de voorgehouden bedreigingen de maffia. Indien de verzoekende partij de bedreigingen niet aangeeft bij de autoriteiten van haar herkomstland kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is nu net het

voorkomen of oplossen van problemen. De verzoekende partij nam aldus geen enkele concrete poging om hulp te zoeken bij haar autoriteiten, waardoor zij er hoe dan ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij in haar persoonlijke geval niet de nodige bescherming zou kunnen bieden. Gelet op voorgaande slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in aannemelijk te maken dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Hoe dan ook blijkt uit niets en de verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat het haar in Servië in geval van eventuele problemen aan nationale bescherming ontbreekt. De verzoekende partij heeft geenszins alle redelijkerwijze van haar te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten benut, laat staan uitgeput.

Voorts laat de verzoekende partij onderstaande pertinente en draagkrachtige motieven ongemoeid: *“Ofschoon u geen vrees gelinkt aan uw etnische origine uitte, kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de beschikbare informatie (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 6 januari 2025** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol).*

De Servische overheid maakt werk van een beleid dat gericht is op de integratie van minderheden, waaronder de Roma, die een erkende nationale minderheid vormen, en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het wetgevend kader voor de bescherming van de rechten van minderheden en tegen discriminatie aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Om de integratie van de Roma in de samenleving te bevorderen, worden in Servië vanuit de overheid al vele jaren strategieën met bijhorende actieplannen uitgewerkt ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling van de Roma. Een laatste strategie werd in februari 2022 aangenomen (Strategy for social inclusion of Roma in the Republic of Serbia 2022-2030) met de bedoeling in lijn te geraken met het EU Roma Strategic Framework for 2020-2030. Hierin staat dan ook expliciet geschreven dat er met de diversiteit in de Roma gemeenschap rekening moet worden gehouden opdat de bijzondere uitdagingen waarmee vrouwen, kinderen, LGBTI personen, jongeren en ouderen van Roma origine geconfronteerd worden, op een geëigende manier kunnen worden aangepakt.

Om de daadwerkelijke uitvoering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen met betrekking tot de Roma in de westelijke Balkan verder te ondersteunen op het lokale niveau hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Dit leidde ertoe dat de daaropvolgende jaren in diverse Servische gemeenten meerdere lokale programma's vorm kregen ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van lokale actieplannen. Servië heeft in 2019 ook de Verklaring van Poznan (Declaration of Western Balkans Partners on Roma Integration within the EU Enlargement Process) onderschreven, een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden die de verdere integratie en volledige gelijkheid van de Roma beoogt in domeinen als werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en burgerlijke stand.

Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van de strategieën en actieplannen, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië is de voorbije jaren een aanzienlijke progressie merkbaar. De meeste Roma zijn intussen in het bezit van documenten van de burgerlijke stand. Een heikel punt blijft echter de positie van Roma ontheemden uit Kosovo, in het bijzonder als het gaat om het verkrijgen van een geregistreerde verblijfsvergunning of hun toegang tot sociaal-economische basisrechten. Servië heeft zich evenwel verbonden in een regionale dialoog over duurzame oplossingen voor ontheemde personen uit Kosovo (Skopje process). Om de toegang tot de gezondheidszorg voor Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als brugfiguur functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma gemeenschap met zich meegebracht.

Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten inzake discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Ombudsdienst en de Commissaris voor de Bescherming van Gelijkheid, die mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan het relaas van verzoekende partij niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt verder dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven heeft de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing verklaart dat zij geen asiel wilt, en wilt terugkeren omdat hij in België geen rechten heeft zoals blijkt uit haar verklaring van vrijwillig terugkeer zoals ter terechtzitting voorgelezen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Romani en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekende partij geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de

commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij en dient het beroep te worden verworpen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een kennelijk ongegrond verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. VERSCHOOTEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VERSCHOOTEN

M. RYCKASEYS